

TERUG NAAR IOS

TERUG NAAR IOS

C.M.M. Dellamonte

Roman

2022

Beefcake Publishing

Ios Island

CYCLADES

Inleiding

Stipt om zeven uur 's morgens luidde Papas Christodoulos de klokken van de Santa Irina, de statige witte kerk aan de ingang van de baai van de kleine haven. Heel behendig trok hij langzaam en rustig aan de touwen van de kleine klokken, daarna ging hij over naar de dikkere koorden met hevige uithalen en stevige slagen op de grotere klokken, om na meer dan drie minuten opnieuw zachtjes te eindigen. Het zweet liep in beekjes van het gezicht van de oude priester. Hij was doodop van het getouwtrek. Toen de laatste klanken verdwenen in de blauwe lucht, ging hij tevreden binnen in de koelte van zijn kerk, een van de driehonderdvijfenzestig op het eiland, en dankte de goden voor het dagelijkse mirakel van een nieuwe dag in het paradijs.

Na het klokkenspel was er geen enkel geluid te horen, behalve het gebalk van een ezel die wist dat zijn eigenaar rond die tijd vers tarwestro zou brengen. In de verte kraaide een haan en enkele honden vonden het nodig om de buurt wakker te blaffen. Verder was het muisstil.

In Ios Chora kwamen de eerste Yiayia's met een oude veegborstel naar buiten om de stoep schoon te vegen. In hun grijze, geblutste briki zetten ze hun eerste koffie, de eerste van de vele voor die dag. In de drab die de sterke koffie achterliet was het koffiedik kijken wat de toekomst zou brengen.

De rest van de dag hielden ze op hun oude, blauwe stoeltje voor de deur alles nauwlettend in de gaten. 's Avonds kwamen ze samen op een van de bankjes in de koelte onder een tamariskboom om alle nieuwtjes te delen.

In de vroege ochtendzon dronken een drietal Papou's hun eerste frappé op het terras van het kafenion op de kade. Ze praatten over politiek en dat kon weleens luide discussies veroorzaken, maar

na enkele ouzo's werd alles bijgelegd en waren ze weer beste vrienden.

In hun gammele kaiki maakten enkele vissers hun netten leeg en gooiden de opbrengst van die nacht in houten bakjes, klaar om aan te bieden aan de restaurants.

Door de ramen van de huizen tegen de heuvel hingen de lakens om te verluchten.

De geur van versgebakken brood vulde de lucht wanneer de vrouw van de bakker het rek met hoofdzakelijk ovale, witte broden naar buiten bracht om af te koelen.

Ondanks het vroege uur scheen de zon onverbiddeijk. Elke zomer was een godsgeschenk door de vele toeristen en de inkomsten die ze meebrachten, maar elke eilandbewoner telde de dagen af tot de zon eindelijk aan intensiteit afnam en het opnieuw leefbaar en rustig werd op het eiland.

De tafeltjes op de terrassen van de restaurants werden gedekt en stonden uitnodigend te wachten op de eerste hongerige gasten.

Tussen elf en twee uur in de namiddag, op het heetst van de dag, kwam de ene ferry na de andere het kleine haventje van Ios binnegevaaren. Eens de laadklep de kade raakte, werden horden toeristen het ruim van het schip uitgespuwd. Lange rijen met toeristen die het eiland zouden verlaten, meestal jonge feestbeesten die geen geld meer konden opnemen, stonden in de loodzware zon te bakken als kip aan het spit, om dan in een mum van tijd te kunnen inschepen. De volgende highspeedferry lag al klaar om de plaats van de vorige in te nemen.

In de latere namiddag, na de drukte met de veerboten, keerde de rust terug op het eiland.

Op de gezellige terrasjes van de taverna's aan de kade klonk een gemoedelijk geroezemoes. Net aangekomen toeristen zaten zich te verkneukelen in hun eerste culinaire kennismaking met de plaatselijke specialiteiten, anderen probeerden met handgebaren en woorden in tien verschillende talen gesprekken aan te gaan

met de locals om meer te weten te komen over dit prachtige eiland.

De bougainvillea, die nog enige beschutting gaf tegen de broeierige warmte van de zon, bloeide weelderig in alle mogelijke kleuren: van vlekkeloos wit over zachtroze, felpaars tot bloedrood. Enkele jonge katjes lagen te spinnen in de zon, andere liepen met smekende oogjes langs de benen van restaurantbezoekers, hopen op een lekker hapje dat van tafel viel.

In de schaduw van een oude olijfbom zaten vijf Yiayia's, allen in eenzelfde zwart gekleed, netjes op een rij op het bankje op het centrale plein, de grote wereldproblemen aan te klagen. Als er een wereldrecord zeuren, klagen of jammeren zou bestaan, zou de titel ongetwijfeld naar een Griekse Yiayia gaan. Naast de dagelijkse babbelen over de zon die te heet was, het gemis van een echtgenoot en de te schaars geklede vrouwelijke toeristen, kwamen ook belangrijke punten aan bod: hun kinderen die te weinig geld opstuurden, de producten in de winkel die te duur werden of de geiten die elk jaar minder melk gaven. Het allerbelangrijkste onderwerp was uiteraard het feit dat ze de dagen aftelden tot ze hun kleinkinderen terug zouden zien die voor de zomervakantie naar hun *echte thuis* kwamen, bij hun allerliefste Yiayia. Het was altijd feest als de ganse familie weer samen was. De meeste jonge mensen waren geëmigreerd naar Athene of andere Europese grootsteden waar ze een betere kans hadden op een deftige, goedbetaalde baan op de arbeidsmarkt. Uiteindelijk woonden er nog een dikke tweeduizend vaste bewoners op het eiland, waarvan de meeste in Ios Chora.

Zoals elk jaar geselde de meltemiwind het eiland. Eind augustus, na opnieuw een hete zomer, zou die dan weer plotsklaps verdwijnen, net zoals hij begin juli vanuit het niets opgekomen was. Maar dankzij de wind was de hitte iets draaglijker.

Het eiland was niet alleen gekend vanwege de bloem 'Ia', het Oudgriekse woord voor viooltjes, waarnaar het eiland uiteinde-

lijk genoemd werd, maar was vooral bij de jeugd wereldberoemd als fuifeiland.

In de periode tussen half juni en begin september kwamen massa's jongelui naar het eiland enkel en alleen om zich lazarus te drinken, te fuiven tot ze erbij neervielen en zich te goed te doen aan mekaars lichaam. Op een mum van tijd was Ios Chora overbevolkt door schaars geklede jongeren die straalbezopen rondzwalpten. De drankgelegenheden en vooral de supermarktjes verkochten massa's goedkope wijn. Door de combinatie van alcohol en de verzengende hitte verdween het laatste restje verstand en bleef alleen het vleselijke over. Voor de jongedames leek het wel een wedstrijd om zo weinig mogelijk textiel om het lijf te hebben. Veel verbeelding moesten die jonge knapen niet meer hebben om in extase te komen.

In de late namiddag, toen de zon aan intensiteit verloor, begonnen de vele bars in Ios Chora zich klaar te maken voor een nieuwe, zotte avond. Alle koelinstallaties werden volgestouwd met goedkope flessen witte en rosé wijn, Mythosbier, cola en andere frisdranken, maar het waren vooral de voorraden sterkedrank die in trek waren bij het jonge volk. De smalle straatjes werden nog eens extra geveegd, de lampjes tegen de gevels werden aangestoken.

Net buiten het kleine centrum was men in de keuken van de vele restaurants volop bezig om, net zoals iedere andere dag, het beste van zichzelf te geven om alles wat Griekenland te bieden heeft op culinair vlak te presenteren aan de toeristen. De versgevangen vis van de vorige nacht lag netjes in roestvrij metalen schuiven opgeborgen op ijs. De ovens zaten vol met typische lekkernijen van de Aegean cuisine, de grill stond gloeiend heet te wachten op de eerste octopus of kalamares, de kommen met Griekse salades werden bestrooid met de geheime kruiden uit grootmoeders moestuin. Enkel het blok verse fetakaas moest er nog bovenop gelegd worden.

Helemaal boven op de heuvel, net boven Chora, waar de drie bekende kapelletjes stonden, wachtten enkele stelletjes verliefde pubers op de mooiste zonsondergang ter wereld. Ooit zouden ze hun kleinkinderen kunnen vertellen over hoe ze elkaar leerden kennen op dat prachtige Griekse eilandje en elkaar de eerste kus gaven boven op de berg, bij het ondergaan van de zon.

In de smaakvolle, luxueus ingerichte sunsetbars genoten de iets oudere toeristen van een onvergetelijke zonsondergang met een glas *sparkling wine* in de ene hand en een verrukkelijk hapje in de andere.

Om de tragedie van deze ongelijke strijd nog extra te benadrukken, schalde het sublieme ‘Caruso’ van Lucio Dalla uit de luidsprekers. Muisstil en met open mond aanschouwden de gasten het bijzondere wereldwonder van die vuurrode bol die de dagelijkse strijd verloor van de allesverslindende Egeïsche Zee. Het leek alsof de hele wereld treurde wanneer het laatste streepje dieporanje in het donkere duistere van het nachtblauwe water verdween, perfect getimed op de laatste noten van de muziek.

Enkele traantjes van ontroering en een klein applausje voor de prachtige voorstelling volgden.

Daarna ging iedereen een gezellig authentiek restaurantje opzoeken voor het culinaire orgasme van de avond.

De nacht op Ios was nog jong.